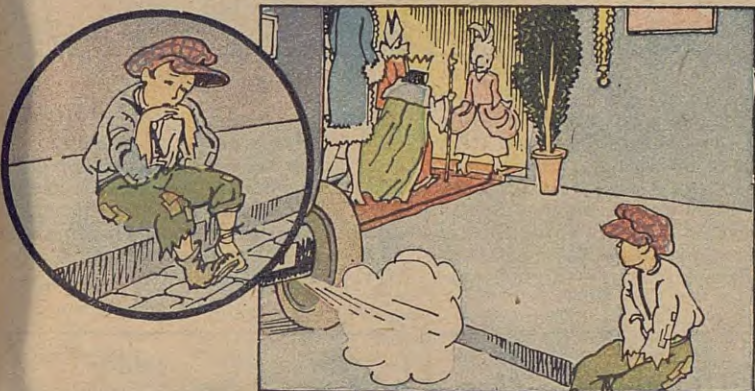

WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

UN VESTIT AMB GRAN PROPIETAT

Al teatre Novetats
veu entrà els nens disfressats

I com què és molt tafanè
se n'hi entra ell també.

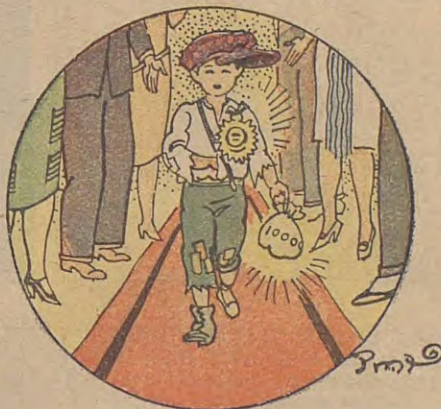
Contemplant aquell burgit
es troba molt divertit.

Tothom contempla admirat
un noi tan ben disfressat.

I obté per aclamació
de tots el premi milló.

rep seriós i formal
l'aplaudiment general.

Història d'un cirabotes il·lustre

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Acab ment)

Dibuixos d'en MIRET

Joan indicà a Pepet llibres per a que s'instruís, car en el seu nou càrreg, li era indispensable més cultura que fins llavors. En Pepet que tenia talent natural, assimilava ràpidament els coneixements que anava adquirint i mai s'enfadava quan Joan l'advertia si havia comès alguna falta d'urbanitat.

Espavilat com era i amb el do de gentes que Déu li havia donat, no trigà en Josepet en convertir-se en un xicot que totes les noies trobaven simpàtic. En Joan el feia anar sempre amb ell i el presentava a les seves amistats. I si alguna vegada es presentava sense ell, prou que li reclamaven. — Com es que

no ve el seu amic, tan agradable que es? — Mentretant tant Joan com Pepet a les hores del treball, s'aplicaven a donar al negoci un gran moviment i ho fien amb tantes ganes com encert, de manera que de l'una cosa en venia una altra i en acabar el primer any d'establers; ja venien il·lustres a l'engròs,

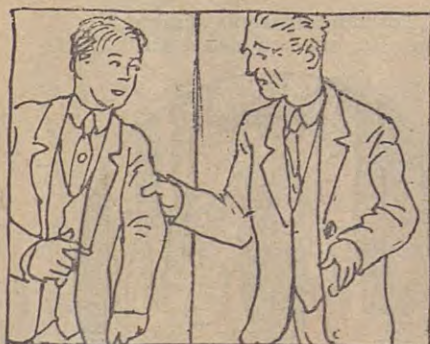
cordons, cuiros, botons, ciles, etc., en fi t t ço corresponent al gremi de sabateria. La germana de Joan, que sempre havia guardat una gran antipatia a Pepet, perquè per més que fes aquest sempre se l'imaginava vestit de cirabotes! en sentir tant a les seves amigues: — I que simpàtic és el soci del teu germà! — començà a reflexionar i

reconegué que efectivament era molt agradable, si bé el perjudicava el seu origen plebeu. Amb tot no es donava ben bé compte que si ara a casa seva les coses anaven més abundants era degut al negoci que el cirabotes havia iniciat. El cas era que de mica en mica, la filla del Sr. París anà essent menys

desdenyosa per les atencions de l'exbetum. I transcorregut un temps més fins arribà a proclamar el a també que en Pepet era un xicot molt eixerit i simpàtic. Anant les coses com anaven, Pepet creient-se ja en situació de poder fer front a les despeses de portar una casa, pensà en casar-se i va dirigir-se a una bonica noieta que tenia

ullada, de quan llustrava sabates, i per més que li digueren el Sr. París i altres nous amics que no feia per ell, amb la importància que ara havia adquirit; no volgué escoltar-se a ningú i es casà amb la bonica dependenta del carrer del Carme.

La filla del Sr. París, tingué un fort

disgust, perquè finalment, oblidant els seus primers escarafalls, s'havia fet la il·lusió que Pepet demanaria la seva mà, llavors despitada hagué de conformar-se amb el «niño bien». La felicitat i modesta parella amb les ganes de treballar que ambdós tenien prosperaren d'allò més i la casa anà fent-se cada

dia més important. El gendre del senyor París resultà un poca cosa sense ofici ni benefici i en Pepet sempre generós li oferí un lloc en la casa, més decoratiu que efectiu, és a dir, un pretext perquè a fi de mes es trobés que havia guanyat alguna cosa.

Pesca grossa

Dibuixos d'En CORNET

A abament

per En GUILLEM D'OLORÓ

En Pere Lluç, desemba cà a Singapur tot entusiasmat i de seguit llogà una l'anxa amb motor per resseguir aquells mars en cerca de les seves pesques meravelloses.

Però volgué la fortuna que el patró de la barca que era un siamès molt astut, groc com el safrà, aquells dies es trobés malament, i, no provant-li l'oneig de la mer Groga proposà a en

Pere Lluç d'entrar a algun dels enormes rius que hi ha en aquelles terres, en cerca de peix d'aigua dolça.

En Pere Lluç no n'era gaire partidari, perquè creia, com vulgarment

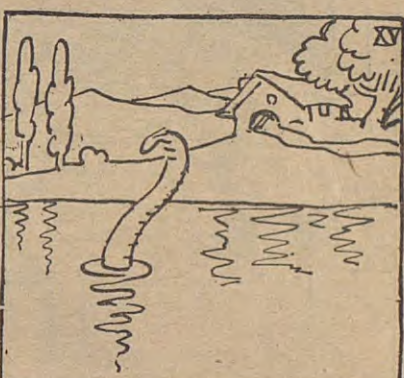

aquí ho creu tothom, que el peix d'aigua dolça té gust de fang, però el siamès li sabé contar tan bell conte de salmons, truites i anguilles grossos com tunyines, que l'home acabà per convèncer-se i es deixà conduir a un

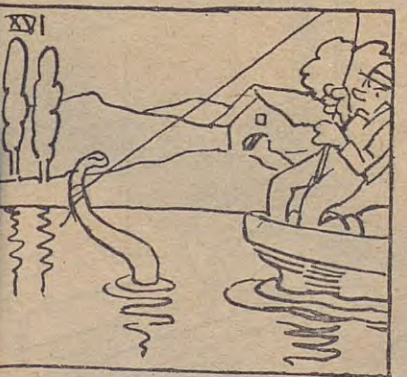
riu d'aquelles terres, molt cauda ós i molt ple de peix.

Començà de pescar anguiles, i, tal com ell desitjava, cada vegada més grosses. Però, al cap d'una estona,

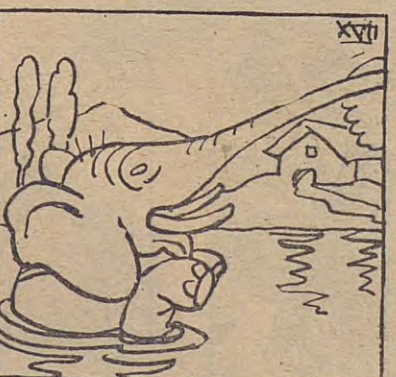
succedí que... Mes, deixem la paraula, als tractats d'història natural:

«A l'efant — diuen — li plau molt banyar-se i s'enfonsa en els rius tot sovint, permaneixent al fons de l'aigua llarga estona durant la qual respira

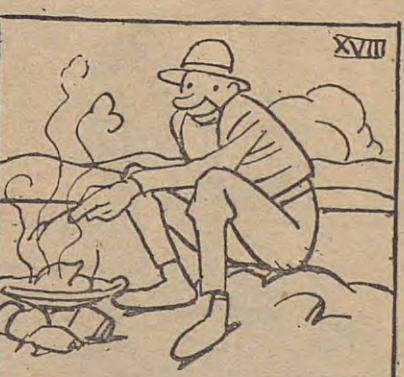

per medi de treure la punta de la trompa a flor d'aigua.»

així fou com l'ham d'en Pere Lluç anà a caure damunt d'una mena d'anguila molt gruixuda, la qual se'l menjà de pressa i hi quedà agafada. En Pere

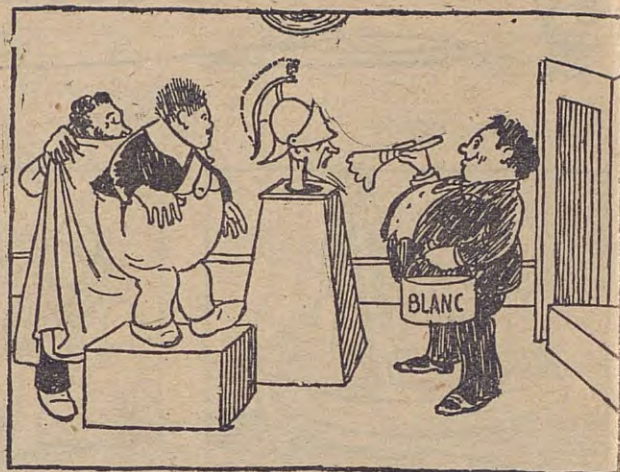
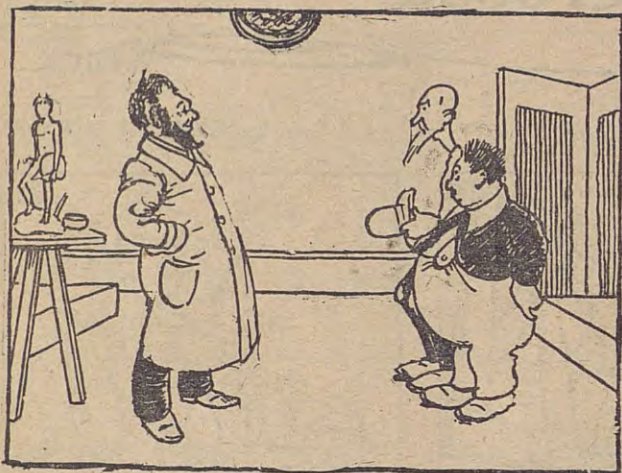
estirà, i la bèsti aseguí; era l'arga, l'arga i negra. Després de molt estirar i quan quasibé el vaixell es tembava, darrera de l'enorme anguila sortí una enorme testa i després tot un cos...

En Pere Lluç, havia pescat un elefant prenent la trompa per una anguila.

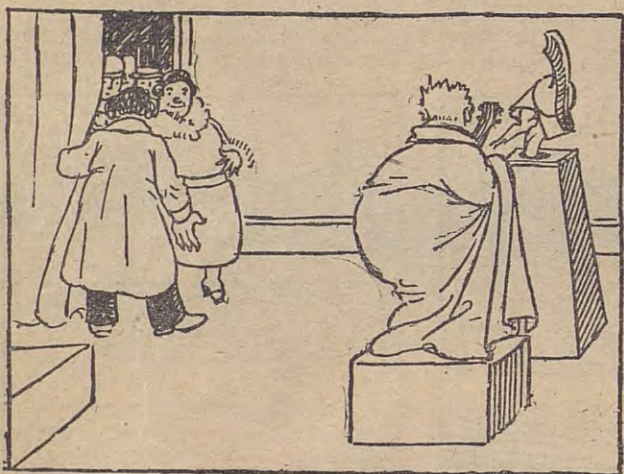
Però en Pere està content. Hí fet salar la carn de l'elefant per menjar-se-la per la Quaresma perquè diu que és «pescadó».

Massa reals!

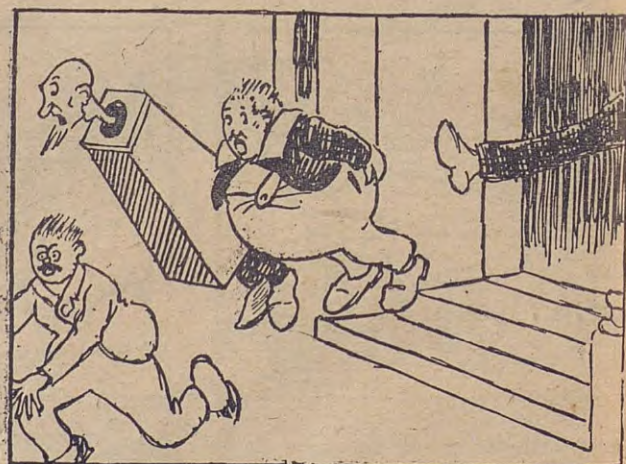
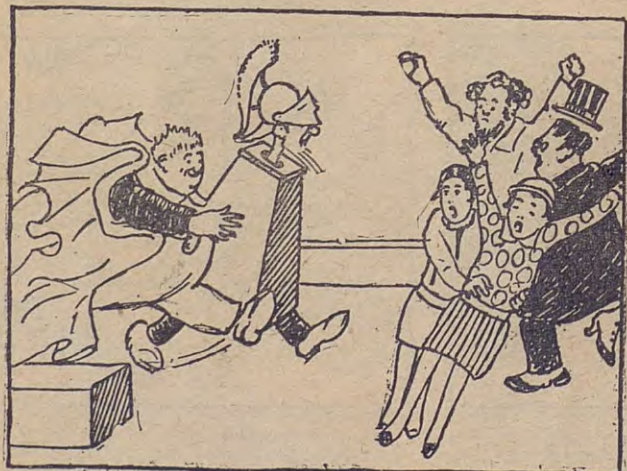
En Pau i en Pere es varen assabentar per un anunci del diari que un famós escultor necessitava dos models, i anaren tot seguit a presentar-se per si els hi agradava.

Però tenint que entregar dit escultor dos escultures i no tenint-les enllestides, determinà improvisar-les... oferint-se tot seguit en Pere i en Pau.

En aquell precís moment arribaven a visitar-les el senyor Canons i les seves filles.

Foren molt admirades, tant, que les nenes les varen voler tocar... sense saber que en Pere i en Pau tenien pessigolles...

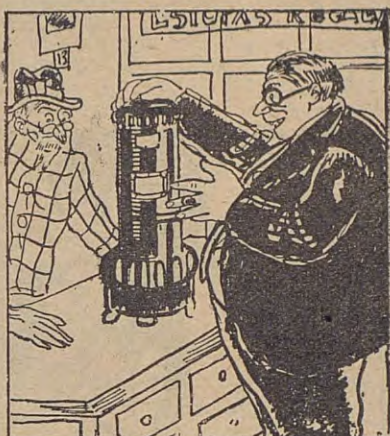
...i no es varen poder aguantar i deixaren d'ésser escultures...

perdent ells l'empleu i l'escultor els clients.

L'ESTUFA

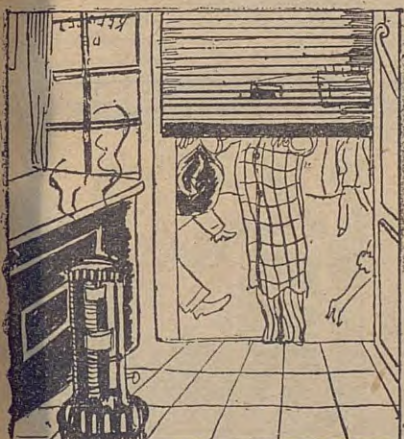
En Simplici Ratapà
era amo d'una botiga
i era un avar fins allà

Encar que sabent-li greu
per escalfar-se una mica
compra una estufa a poc preu

La posà a la botigueta
per podè escalfar el local
ara que ja fa fresqueta.

Mes en anar a dinar
sense que se'n donés compte
l'estufa encesa es deixà

Quan se'n recorda nostre home
(que ja era qui sap a on)
diu: Jo sí que faré broma

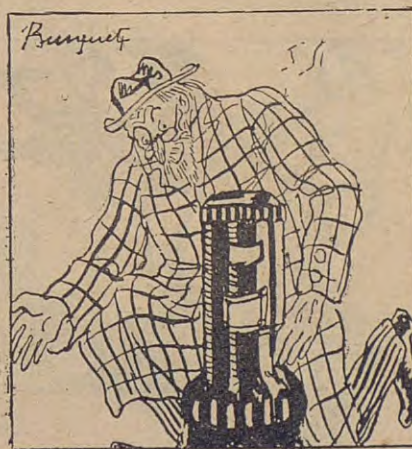
Dos hores seré jo fora
i l'estufa em gastarà
trenta cèntims a cada hora!

Després que un xic ha pensat
tot seguit agafa un taxi.
La solució ja ha trobat.

L'auto amb un quart l'hi ha portat
(si bé li ha costat tres «pàfies»)
però ell l'estufa ha apagat.

I en Simplici diu content
Ara dinaré tranquil
puix no gasto inútilment.

LA REVENJA

I
Un mort de gana, inventô
per única professió.
per omplî el budell un xic
fa un àpat no gaire ric
al restaurant del cantó.

II
Quan ha acabat el dinar
diu, car no té per pagar:
— Demà li du'è els di ès!
— Mes l'amo no escolta res
i a la presô el fa portar.

III
A la presô s'hi està bé.
Almenys s'hi dorm i s'hi menja
i com que cap feina té
combina plans de revenja
contra el cruel hostalê.

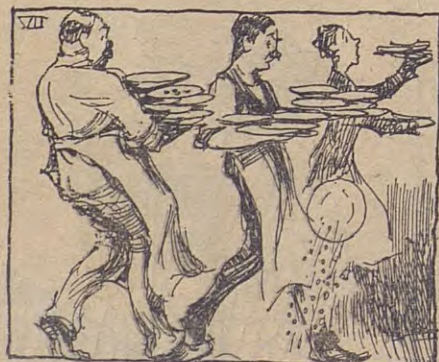
IV
Ja té el plan fet i se'n riu
Inventa un aperitiu
que el pobre mortal que el tasti
tindrà un mal-de-cor tan viu
que potsè un bou no li basti.

V
Al costat del restaurant
hi ha instal·lat el Bar Baró
i en sortir de la presô
ofereix allà sa gran
i famolenca invenció.

VI
Quan els clients d'aquell Bar
l'aperitiu van tastar
tanta gana van senti
que s'anaren a entaular
en el restaurant veí.

VII
L'hostaler està content
en veure tanta de gent
i fins lloga un mosso nou
perquè quasi no s'hi entén
amb tanta feina i renou.

VIII
I la gent vinga a menjar
i el cuiner vinga cuinar
i el mosso vinga a servir.
Tant menjar van engolir
que tot net ho van deixar.

IX
I l'amo deia després
recordant aquestes fetes:
— No hi he perdut pocs diners,
dant coberts a tres pessetes
a gent que no deixa res!

LES GALLINES

Tothom a Vilapelada coneixia el doctor Mirabé, famós bacteriòleg i inventor de la vacuna contra els ulls de poll i del sèrum antirelliscant per a automòbils.

Era un d'aquells estudiosos que es passen la vida entre l'estufai el microscopi domant microbis com al Circ domèn lleons i tornant-se curts de vista en profit de la humanitat.

Però no era aquesta l'única afició del doctor Mirabé, sinó que també li plaia dedicar estones a la cria de gallines que en tenia de varies races molt ponedores i mengívols.

Perquè la tercera afició del doctor Mirabé era tastar bons talls a taula on mai li faltava un capó rostí o una gallina amb tomàtec.

Així doncs, entre el bé de la humanitat i el conreu del propi estómac passaven plàcidament els dies del doctor Mirabé.

Quan, un matí, trigà a despertar-se molt més que d'ordinari. Quan s'alçà del llit i veté que eren les nou, no s'explicà, de moment, a què fora degut aquell excés de son, però aviat constatà que la causa n'era que aquell matí els galls no havien cantat.

Trobant-ho estrany, eixí a l'hort i allà un dolorós espectacle s'oferi als seus ulls. De tantes gallines com tenia, només quedaven alguns pollastrets mig pomats. Tota l'altra aviram havia desaparegut. Un gran escampall de plomes vora la tanca assenyalava el lloc per on els lladres havien saltat, enduent-se segurament les gallines i galls dintre d'un sac.

Li faltà temps al doctor per avisar el batlle i el sometent els quals feren investigacions però res no pogueren esbrinar. Llavors el doctor s'encaminà plàcidament a la redacció de l'Eco de Vilapelada, diari de la nit que era l'orgue de la comarca i hi inserí un anunci.

En Pelagats i en Rascapica estaven entaulats a un magnífic àpat de galls i gallines. Ja se n'havien menjat dos cada u i estaven al tercer. Havien hagut de descorar-se el cinturó i treure's l'armilla. Respiraven amb dificultat i començaven a trobar-se massa reles.

Fou en aquell moment que en Ras-

capica, que tot menjant llegia el diari topà amb l'anunci següent:

«Avis als lladres: El doctor Mirabé adverteix als que li han robat les gallines, que es guardin bé de menjar-se-les puix que ell les feia servir per experimentar vacunes i estan contaminades de tifus, verola i diftèria.»

El diari li caigué de les mans. En Pelagats en veure la pal·lidesa del seu company li preguntà alarmat:

— Què tens?

— Mi... mi... mira. Lle... geix... això! — barboteja en Rascapica.

En Pelagats llegí l'anunci i una suor freda li corregué front avall.

— Tifus... diftèria... verola! Estem ben guarnits! Vet aquí perquè em trobo tant malament! Jo em creia que era de massa tip.

— Ai Pelagats! Jo crec que tinc la diftèria. Se'm fa un nus a la gola. Me ofego!

— A mi tot el cos em cou i tinc pell de gallina. Déu ésser la verola!

— Vejam, aquí tinc un llibret de remeis casolans. Potser encara hi ha esperança.

Obriren el llibret i cercaren la descripció de les tres malalties que els amenassaven. Llegiren els símptomes... Horror! Tots els tenien, tots! Ardència al front, respiració irregular, el cor avalotat, opressió al ventrell, el pel ericat, els llavis tremolosos, les cames flaquesques...

— D'aques a no en sortim, Pelagats!

— Mira en Pere està embriac! I això que diu que només beu vi en dues ocasions en la vida.

— Sí, quan plou i quan no plou

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

709—J. de Quadra

710—Salvador Rimbau

711—Joan Palet

712—Feliu Ibars

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

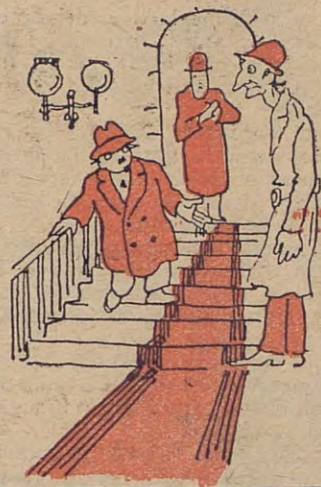
Per massa puntualitat
avui s'han perjudicat.

Com que molt els plau la ciència
senten una conferència

que el doctor Punt ha donat
sobre la puntualitat.

— M'ha convençut de debò
— A mi també, sí senyò.

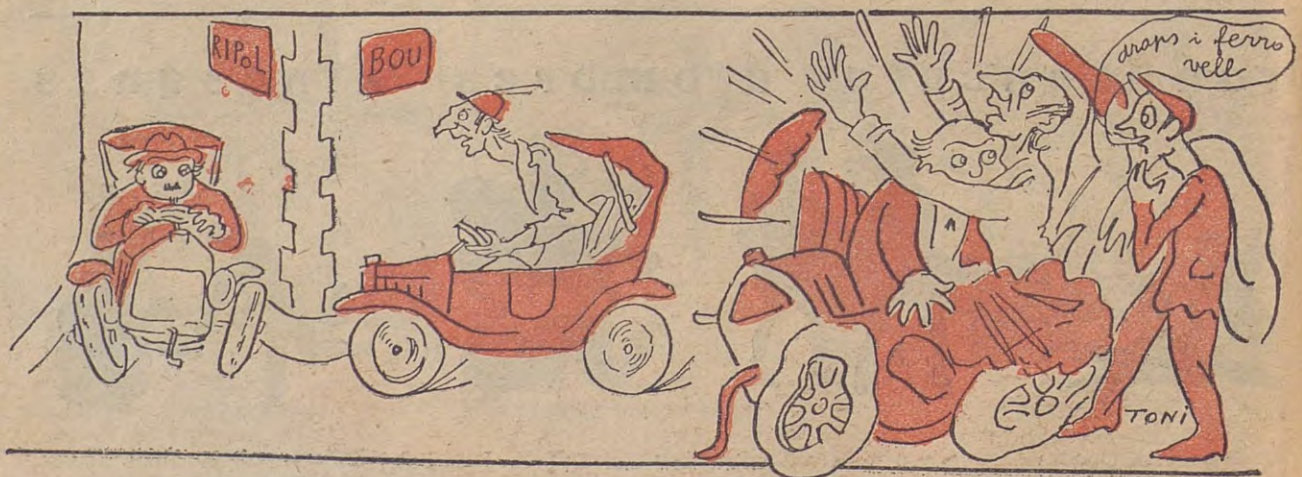
— Ens trobarem a les nou.
Ripoll, cantonada Bou.

Balaga, avui sí que et cal
complir bé i ésser puntual.

Baliga cal demostrar
que a l'hora sap arribar

A les nou menys dos segons
ocupen els dos cantons.

En sentir la campanada
surten a la cantonada

I tanta puntualitat
els dóna aquest resultat.